

1

Nem lehet elég óvatosnak lenni

Evan gyorsan belépett a Castle Heights lakóépületben lévő penthouse aijtáján, és a füléhez nyomta roamingos telefonját. A kemény gumival és Gorilla-üveggel megerősített mobil lényegében lenyomozhatatlan volt, és strapabíró, akár egy hokikorong. Minden bejövő hívás az 1-855-2-SEHOL számra digitálisan utazta be az internet kódolt virtuális magánhálózati csatornáinak labirintusát. Miután bevégezte világ körüli útját a telefonrendszeres szoftvereken át, végül megérkezett a roamingos mobilra.

Evan mindig ugyanazokkal a szavakkal vette fel a mobilt.

Szüksége van a segítségemre?

Most először azonban egy ismerős hang szólalt meg a vonal másik végén.

Jack Johns hangja.

Jack annak idején egy nevelőotthon bizonytalanságából hozta ki a tizenkét éves Evant, hogy bevonja őt egy hivatalosan nem létező

KÍMÉLETLEN

fekete programba, mélyen a védelmi minisztérium bugyraiban. Jack X Árvát faragott Evanból, egy feláldozható orgyilkost, aki elment oda, ahová az amerikai kormány nem mehetett, és megtette azt, amit az amerikai kormány nem tehetett meg. Jack gyilkossá képezte ki, de közben mindent megtett azért, hogy Evan megőrizze az emberségét.

Ő volt az egyetlen, akit Evan valaha az apjának nevezhetett, és most egy olyan vonalon hívta őt, amelyet halálos veszélybe kerülő idegeneknek tartott fenn. És egyetlen szóval válaszolt Evan kérdésére, hogy tudniillik *Szüksége van a segítségemre?*

Igen.

Evan és Jack bonyolult óvintézkedések sorozatán keresztül szoktak kapcsolatba lépni egymással. Sosem így.

Ha Jack felhívta ezt a számot, az azt jelentette, hogy olyan bajba keveredett, amelyet mások csak világrengetőnek jellemeznének.

Evan egyelőre azt az egyetlen szót hallotta a telefonban. A vonalat dühítő statikusság töltötte meg, a kapcsolat jött és ment.

Túlságosan erősen szorította a mobilt.

– Jack? Jack? *Jack.*

Nyolc évvel ezelőtt Evan megszökött az Árva Programból. Akkoriban ő számított a Program csúcsgyűzőjének, és tekintve, hogy milyen kényes információk lapultak a fejében, milyen hullákat temetett el, és milyen készségeket kódoltak bele az izmaiba, nem engedhették meg, hogy tovább éljen. A legkegyetlenebb Árva, Charles Van Sciver átvette a Program vezetését, és fáradhatatlan hajtóvadászatot indított Evan kiiktatására.

Könnyebb eltűnni, ha eleve nem is létezel. Az Árva Program olyan titokban működött, hogy a közvetlen tartótisztjeiken kívül senki sem tudta, kicsodák az Árvák valójában. Különböző bázison tartották és teljes tagadhatóságot biztosító, kódolt kommunikációs csatornák használatával vetették be őket. Kettős vakságú protokoll gondoskodott róla, hogy a vezetők sokszor még a tartótisztek aktuális pozíciójáról se tudjanak.

Így aztán Evan egyszerűen lelépett a hálózatról, és megtartotta az árnyékszolgálat során kiérdemelt műveleti nevét, a nevet, amelyet suttogva emlegettek a világ ügynökségeinek hátsó szobáiban.

Nem lehet elég óvatosnak lenni

A Seholember.

Most a kétségbeesetteken segített, azokon, akik már nem tudtak kihez fordulni, azokon, akik megátalkodott és gonosz zsarnokok kezétől szenvedtek. Az ügyfelei felhívták az 1-855-2-SEHOL számot, és a problémáik megoldódtak.

Sterilen. Hatékonyan. Személytelenül.

Mindeddig.

Evan feszült léptei visszhangot vertek hatszázötven négyzetméteres lakásában. A nagy, nyílt tér fémszürke padlójából edzőfelszerelések, ülőalkalmatosságok és egy olvasószobába vezető csigalépcső nőtt ki. A konyhát hasonló modernizmus jellemezte, csupa rozsdamentes acélból és öntött betonfelületből állt. A huszonegyedik emeletről lenyűgöző kilátás nyílt Los Angeles húsz kilométerre, keletre elterülő csillogó belvárosára.

A nyílt tér ellenére Evan alig kapott levegőt. Valami a mellkasát szorongatta, valami, amit nem tudott azonosítani. Félelem?

– Jack.

A vonal tovább recsegett, mígnem – végre – ismét megszólalt a férfi hangja.

– Evan?

Jack mintha a kocsijában ült volna, a háttérből motorzúgás halatszott.

– Itt vagyok. Jól vagy?

Evan hallotta a telefonban, ahogy Jack autója zabálja az utat maga alatt. Amikor a férfi ismét megszólalt, a hangja megtörtnek tűnt.

– Megbántad valaha? Amit veled tettem?

Evan vett egy nagy levegőt, hogy csillapítsa zakatoló szívét.

– Miről beszélsz?

– Szoktad azt kívánni, hogy bárcsak sose hoztalak volna ki abból a fiúotthonból? Hogy bárcsak hagytalak volna normális életet élni?

– Jack... hol vagy?

– Nem árulhatom el. Bármibe lefogadom, hogy most is lehallgatnak.

Evan kibámult a padlótól plafonig terjedő, golyóálló Lexan ablakokon. Már lehúzta a diszkrétén páncélozott napellenzőt, de

KÍMÉLETLEN

a sodronyingszerű titánygyűrűk résein át így is látta a szikrázó városi fényeket.

Nem lehet elég óvatosnak lenni.

– Akkor miért hívsz? – kérdezte Evan.

– Hallani akartam a hangodat.

Evan fülét csikorgó gumik hangja ütötte meg a vonal másik végéről. Ebből tudta, hogy Jack nagyon gyorsan hajt.

Azt azonban nem tudhatta, hogy öt terepjáró jár a nyomában – óvatosan, de nem annyira óvatosan, hogy Jack ne vette volna észre. Evan azt sem tudhatta, hogy egy Stingray adótorony-szimulátor be-mérte Jack jelét, és rögzítette minden szavát. Hogy öt perc múlva rotorok *vap-vap-vap*ja kavarja meg a felhőket, és egy Black Hawk támadó helikopter csap majd le az éjszakai égből, felferve az út porát. Hogy a hőképen már jól láthatók a volán mögött ülő Jack 37 fokos testhőmérsékletének kellemesen vörös és sárga foltjai.

Evan most csak annyit tudott, hogy valami szörnyen nagy baj van.

A statikusság morgásszerűen erősödött, majd hirtelen teljesen kitisztult a vonal.

– Úgy néz ki, megérkeztem a kilencedik életem végéhez, fiam.

Evan egy pillanatilag nem találta a hangját. Aztán sikerült kinyögnie valamit:

– Mondd meg, hol vagy, és megyek érted.

– Nekem már túl késő.

– Ha nem hagyod, hogy segítsek, mégis miről beszéljünk?

– Hát, talán arról, ami igazán számít. Az életről. Rólad és rólam.

– Íme Jack, ahogy megszegi a saját szabályait.

– Mert abban olyan jók vagyunk?

Jack azzal a jellegzetes, zord horkantásával nevetett fel.

– Hát, néha hagyjuk, hogy a fontos dolgok belevesszenek a ködbe.

De talán szentelhetnénk nekik egy kis figyelmet, mielőtt, tudod...

– Újabb kerécsikorgások. – És jobb lesz, ha igyekszünk vele.

Evan érthetetlen nedvességet érzékelt a szemében. Kipislogta.

– Oké. Megpróbálhatjuk.

– Megbántad valaha? – kérdezte Jack ismét. – Amit veled tettem?

– Hogy tudnék erre válaszolni? Ez minden, amit valaha ismertem.

Nem lehet elég óvatosnak lenni

Nem volt másik életem, ahol vízvezeték-szerelő voltam, vagy tanár, vagy... vagy apa.

Felbukkant a vonalban egy helikopter hangja, egyelőre alig hallhatóan.

– Jack? Ott vagy még?

– Azt hiszem... azt hiszem, tudni akarom, hogy megbocsátasz.

Evan lenyelte a gombócot a torkában.

– Ha te nem vagy, börtönben kötök ki, vagy túladaolom magamat, vagy megkéselnek egy kocsmában. Ezek a lehetőségek vártak rám. Nem lett volna más életem. Nem lett volna olyan, hogy én. – Ismét nyelt egyet, ezúttal kevesebb sikerrel. – Semmiért nem cserélném el, hogy ismerhettelek.

Hosszú csend, melyet csak az aszfalton pörgő kerekek zaja tört meg.

Végül Jack így szólt:

– Kedves tőled, hogy ezt mondd.

– Nem nagyon izgat a „kedvesség”. Azért mondom, mert így igaz.

Erősödött a rotorok hangja. Evan más járművek visítását is hallotta a háttérben. Minden jottányi erejével a hangokra összpontosított. Tizenöt országon és négy kontinensen cikázott át a kapcsolat, ez az utolsó, gyenge szál ahhoz az emberhez, aki mindenkinél többet jelentett neki a világon.

– Nem volt időnk – mondta Evan. – Nem volt elég időnk.

– Szeretlek, fiam – válaszolta Jack.

Evannak még soha senki nem mondott ilyet. Valami lecsúszott az arcán, és megakadt az állán.

Azt felelte:

– Vettem.

A vonal elnémult.

Evan ott állt a lakásában, a padló hidege átütött a bakancsán, lehűtötte a talpát, a lábszárát, a testét. A telefonját mindig az arcához szorítva tartotta. Az egész valóját elárasztó hideg ellenére úgy érezte, mindene lángol.

Végül leeresztette a telefont. Lehámozta magáról átizzadt pólóját. Átvágott a konyhán, és kinyitotta a fagyasztót. Odabent lövedékek-

KÍMÉLETLEN

ként sorakoztak a világ legjobb vodkáinak palackjai. Kivett egy szögletes üvegű Double Crosst, egy hétszer desztillált és leszűrt szlovák italt. Téli búzából és a Tátra mélyéből kinyert hegyi forrásvízből készítették.

Az egyik legtisztább ital volt, amelyet ismert.

Kitöltött belőle kétujjnyit egy pohárba, majd hátát a fagyasztónak támasztva leült. Nem akarta meginni, csak a kezében akarta dédelgetni. Beszívta a tiszta gőzt, remélve, hogy sterilizálja a tüdejét és a mellkasát.

A szívét.

– Hát – szólalt meg. – A kurva életbe.

Pohárral a kezében várt tíz percig, majd pedig még tíz percig.

Ekkor ismét megcsörrent a roamingos telefonja.

A kijelző még csak annyit sem mutatott, hogy ISMERETLEN SZÁM vagy BLOKKOLT SZÁM. Egyáltalán semmit sem mutatott.

Evan rettegve emelte a füléhez a mobilt, hogy fogadja a hívást.

Az a hang szólt bele, amelytől a legjobban félt.

– Szerintem tedd be a kis digitális kontaktlencsédet – mondta.

– Ezt látni akarsz.

2

Sötét anyag

A természetes férfi átgázolt a lombozaton és a dzsungel pasztaszerű nedvességén, talpa belesüppedt az amazóniai sárba. Arcát álcázott boonie kalap árnyékolta, karimájáról szűnyogháló ereszkedett le, amely mintha vele együtt vette és eresztette volna ki a levegőt. A formátlan fej légzésének kísérteties hatásától úgy nézett ki, mint valami fürge kétlábú szörnyeteg a rothadó fatörzsek között. Ruháját izzadság áztatta. Óráján egy vörös GPS-pont pislogott, egyre csak hajtotta előre.

Nyomában egy másik férfi lépkedett. Jordan Thornhill tornászalkatú volt, csupa csomós izom és precizitás, szinte tar koponya, oldalt borotvával bevágva. Levette a pólóját, és a nadrágja övébe gyűrte. Sötét bőrén veríték gyöngyözött.

Pár kilométerrel korábban otthagyták a bérelt Jeepet, amikor a sűrű növényzet végül megfojtotta az ösvényt.

Most csendben haladtak tovább, talpuk cuppogott a sárban, széles válluk megzörgette a leveleket. Fojtogatató indák tekeredtek a hatal-

KÍMÉLETLEN

mas fák köré, mintha csak ki akarnák szorítani belőlük a szuszt. Denevérek röpködtek a lombkoronák alatt. Valahol a távolban bögő-majmok dolgoztak meg a nevükért.

Thornhill szorosan, fürgé és könnyed léptekkel követte a nagydarab férfit.

– Messze vagyunk Kansastól, főnök. Egyáltalán biztos vagy benne, hogy a fickónak megvan, amit keresel?

A boonie kalap alatti láthatatlan arc Thornhill felé fordult. A háló úgy verdesett ki-be, akár egy szív. A férfi felemelte, és a kalap karamájára hajtotta. A műtétek helyrehozták a Charles Van Sciver jobb arcfelén esett károk nagyját, de némi sebhely így is maradt a halántékán. Jobb szemének pupillája maradandóan kitágult, mélyén egy apró, tengericsillag alakú felhő lebegett.

Szuvenírek egy robbanásból, amellyel X Árva lepte meg őt közel egy évvel ezelőtt.

Az Árva Program vezetőjeként Van Scivernek rendelkezésére álltak a legtöbb fizikai seb eltüntetéséhez szükséges eszközök, dühe azonban változatlanul tombolt a felszín alatt.

Thornhillt nyugtalanság fogta el Van Sciver tekintetétől. Az a cápaszem bárkit felkavart volna.

– Nála volt – válaszolta Van Sciver. – Biztos forrásból tudom.

– Milyen forrásból?

– Komolyan kérdőre akarsz vonni? – Van Sciver sebhelyei alapesetben nem voltak olyan szörnyűek, de amikor a férfi elvicsorodott, a bőr megfeszült, és természetellenesen megnyúlt.

Thornhill megrázta a fejét.

– Az igazi kérdés az, hogy még mindig ott van-e – mondta Van Sciver. – Amennyire tudjuk, mostanra akár egy jaguár gyomrában is lehet. Vagy ha tűz ütött ki... a franc se tudja.

– Néha – jegyezte meg Thornhill – az embernek csak egy kis szerencséje van szüksége.

Igen, szerencséje. Van Sciver hónapokig élt egy szerverekből épített virtuális bunkerben, hogy a számítógépes technológia történelmének legerősebb mélytanulási adatbányász szoftverével rábukkanjon X Árva valamilyen – bármilyen – nyomára. A legutóbbi utasításai

Sötét anyag

egyértelműek voltak: Van Sciver elsődleges feladata az, hogy likvidálja az elkóborolt Árvákat. Bárkit, aki visszavonult. Bárkit, aki nem felelt meg. Bárkit, akinek az engedelmessége megkérdőjeleződött.

És ami a legfontosabb, az egyetlen Árvát, aki valaha – a legendás Program fennállása során – elszökött.

A Program nagyszabású adatfeldolgozó rendszere végre kiköpött egy nyomot, egy hamiskásan csillogó csalétket a kibetér napi szinten áramló adatóceánjában. Van Sciver tudta, hogy még nyomnak nevezni is ambiciózus. Inkább egy nyom, amely elvezethet egy nyomhoz, amely elvezethet egy nyomhoz, amely elvezethet X Árvához.

A mögötte álló történet gyorsan legendává vált hírszerzési körökben. Így hangzott: a védelmi minisztérium egy középszintű ügynöke egy bonyolult zsarolási művelet következtében rendkívül kényes adatokra tett szert az Árva Programra vonatkozóan. Néhány álnévre, néhány utolsó ismert tartózkodási helyre, néhány tartótiszt és Árva kapcsolatára. Ezeket a kulcsfontosságú információteredékeket bizonyos Árva Programon kívüli szigorúan titkos csatornák fogták el az automatikus törlődésük előtti másodpercekben.

Az ügynök abban reménykedett, hogy így gyorsabban előrejuthat majd a minisztériumban, ám hamarosan rájött, hogy éles gránátot tart a kezében: az adat túl veszélyesnek bizonyult ahhoz, hogy felhasználja. Így aztán megtartotta biztosítékként, annak ellenére, hogy a Pennsylvania sugárútról származó parancsok értelmében minden, az Árva Programmal kapcsolatos adatot meg *kell*t semmisíteni. Az árnyékaktával kapcsolatos szóbeszéd az utóbbi hónapokban sem csitult, ám továbbra is csak szóbeszéd maradt.

Egészen addig, amíg a Van Sciver rendelkezésére álló nagy teljesítményű adatbányász programok kiszagolták ezt az árnyékaktát, és közvetett hírszerzési adatok vizsgálatával megerősítették a létezését – mintha csak a környező gravitációs hatások megfigyelésével bizonyították volna a sötét anyag létezését. A középszintű ügynök megérezte a háttára vetített célkeresztet, és elbujdosott.

Nem is akárhogy.

Végül nem egy Árva vagy egy másik ügynök buktatta le, hanem egy kiszámíthatatlan széljárás.

KÍMÉLETLEN

Van Sciver ígéretet tett magának, hogy ha eljön az idő, hajlandó lesz elhagyni a bunkerét és összesározni a bakancsát egy olyan nyom kedvéért, amely elvezetheti őt X Árvához. Úgyhogy most itt gázolt egy másik kontinens saras mocsarában, hogy hozzáférjen ahhoz a csillogó csalétekhez.

Előbb érezték meg a szagát, semhogy meglátták volna. Egy vágóhíd bűze ülte meg a sűrű, füledt levegőt. Megmásztak egy emelkedőt. Felettük egy Sikorsky S-70 leszakadt farokrotorja állt ki egy fűgefa törzséből. Csaknem kettészelte a hatalmas fát.

Thornhill a kezével legyezte magát.

– Azt a rohadt.

Van Sciver mélyen beszívta a repülő-üzemanyaggal és rothadó hússal terhelt levegőt, és szinte érezte a bűz ízét a szájában. Áttörtek a sűrű növényzetet, és megtalálták, amit kerestek: a lezuhant géptörzs az oldalán hevert, úgy simult egy hatalmas szikladarabhoz, akár egy kutya, amely a hátát igyekszik megvakarni az érdes felületen. A hetvenes évekből származó megviselt, magáncélra átalakított csapatszállító helikopter láthatólag tucatszor cserélt már gazdát, és most lassan felemésztette a dzsungel.

A pilóta kirepült a szélvédőn, kezelábasza által összetartott teste fejjel lefelé, egy indába csavarodva lógott hat méterrel a talaj fölött. A húsa úgy mozgott, mintha külön életet élt volna.

Tűzhangyák.

Neszezés szűrődött ki a géptörzsből, majd egy kiszáradt hang csatlakozott hozzá:

– Van ott valaki? Istenem, kérlek, mondd, hogy van ott valaki.

Van Sciver és Thornhill közelebb lépett. Van Scivernek le kellett guggolnia, hogy belásson a gépbe.

Az NSA-ügynök élettelenül lógott az oldalsó ülésből, karja esetlenül kalimpált, akár egy hullámvasúton dugóhúzóba került utasé. A vállheveder beleharapott szürke kabátjába, és – köszönhetően a hőségnek – úgy tűnt, belekóstolt az alatta lévő húsba is.

Az ügynök utastársának sikerült kicsatolnia a biztonsági övét, de talajt éréskor lábát törte. Bokájánál csont állt ki a nadrágjából. A bőr beduzzadt és kivörösödött körülötte.

Sötét anyag

Könnyek csurogtak az arcán.

– Azt hittem, itt fogok meghalni. Egyedül voltam... a kellős közepén ennek a... – Zokogása száraz zihálássá kopott.

Van Sciver a mögötte lévő halott ügynökre pillantott, és fellobbant benne a remény szikrája. Az indákról csüngő holttest viszonylag jó állapotban volt. Van Sciver visszaszorította izgatottságát mellkasának abba az apró sötét zugába, amelyet X Árvának tartott fenn. Oly sokszor járt már közel hozzá, mégis mindig kicsúszott a kezéből.

– A heveder a levegőben tartotta – mondta Van Sciver Thornhillnek. – Távol az elemektől. Lehet, hogy szerencsénk van.

Az utas Van Sciver felé nyúlt.

– Vízet. Vízre van szükségem.

Thornhill beszökkent a roncsba, és kecsesen végigugrált rajta, mígnem ott állt az ügynök alatt, szinte szemmagasságban vele.

– Elég jó állapotban van – jelentette. – Nem fog felvonulni a Miss Amerikán, de akkor is. Jóképű hulla.

Az utas szárazon felköhögött.

– Vízet – suttogetta.

– Vegyük ki a holttestet – mondta Van Sciver.

– Lecsatolom róla a hevedert, te meg óvatosan ereszd le. Más se hiányzik, mint hogy az oszladozó segge szétszóródjon a géptörzsben.

– *Kérem.* – Az utas megragadta Van Sciver nadrágszárát. – *Kérem,* legalább nézzenek rám.

Van Sciver elővette a pisztolyát a hóna alatti tokból, fejbe lőtte az utast, majd megragadta a cipőjét, és kivonszolta a hulláját a géptörzsből. Aztán visszatért a lezuhant helikopterhez, ahol Thornhill-lel óvatosan leszedték az indákról az ügynököt. Ez igényelt némi kellemetlen birkózást, és a bűz is szörnyű volt, de Van Sciver már hozzászokott a szörnyű dolgokhoz.

Óvatosan kivonszolták a hullát a nappali hőségbe, és lefektették egy lapos földterületre. Thornhill szeme bevörösödött, torkából fuldokló hangok buktak ki. Tartottak egy kis szünetet, és arrébb sétáltak friss levegőért. Van Sciver rájött, hogy amikor visszatérnek a civilizációba, el kell majd égetniük a ruhájukat.

KÍMÉLETLEN

Szóttan egyetértésben tértek vissza a holttesthez. Lebámultak rá. Aztán Van Sciver kinyitott egy összecukható kést, és levágta róla a ruhát.

A felpuffadt hulla gázokat eregetve hevert előttük.

Thornhill, mint az Árvák általában, szándékosan átlagos külsejű volt, hogy be tudjon olvadni a tömegbe, a mosolya azonban indokolatlanul megnyerő volt. Most fel is villantotta.

– Tudod, ez a fajta szarság... az ilyesmiért érdemes élni.

Van Sciver kivett a zsebéből két fejre helyezhető, órajavításhoz való szemüveget, majd az egyiket átnyújtotta Thornhillnek.

– Valami ötlet, hogy hol keressük? – kérdezte az.

– Ujj- és lábujjkörmök, haj.

Pólójukat a szájukra meg az orrukra kötözték, akár a *bandidos*, aztán négykézlábra ereszkedtek, és nekiláttak borzalmas felfedezőmunkájuknak.

Az első óra úgy telt, akár egy székrekedés.

A második még rosszabbul.

A harmadik órára összegyűltek körülöttük a szárnyas rovarok, és teljesen ellepték a levegőt. Az árnyékok úgy nyújtózkodtak, mintha éltek volna. Tudták, hamarosan leszáll az éj, és nem engedhették meg maguknak, hogy várjanak még egy napot.

Thornhill az ügynök haján dolgozott, tincsenként haladt. Végül leguggolt, kapkodva lélegzett néhányat, és vattaszerű nyálat köpött oldalra.

– Egyáltalán biztosak vagyunk benne, hogy itt van?

Van Sciver óvatosan felemelte az ügynök egyik sárgás kezét. Furán hajlott meg a csuklónál, mintha manikűrre várt volna. A bőr lazán mozgott a csont körül.

Izzadság csurgott Van Sciver szemébe, a karjával törölte le. A jobb szemével még mindig látott, de a sok koncentráció után a sérült pupilla és a vérálfutásos retina igencsak elfáradt. Érezte izmai erőlködését. Igyekezett kipislogni szeméből a nedvességet.

Aztán észrevett valamit, és megdermedt.

Lehajolt, és felnyitotta a halott férfi szemét. Szép kék írisze már behártyásodott. Megérintette az egyik felső szemhéjat, és végig-

Sötét anyag

simított a pillákon. Semmi. Aztán elvégezte ugyanezt az alsó szemhéjjal is.

És akkor megtalálta.

Egy különös szempilla rejtőzött a többi között, tisztább és nagyobb volt náluk, és kissé megdagadt a csatlakozási pontnál.

Valóban szőrszál volt. Csakhogy nem az ügynöké.

Van Sciver egy csipesszel kihúzta a helyéről a beültetett szempillát, és közelebről is megvizsgálta.

Rögtön látta, hogy szintetikus.

Ez nem az adattárolás jövője. Ez az *eredeti* adattárolás. A DNS évmilliárdok óta funkcionál információs raktárként. A nullák és egyesek helyett, amelyeket a számítógépek használnak a digitális információ lefordításához, a DNS négy báziskóddal határozza meg az élő anyagok adatkomplexumait. Ez a döbbenetesen hatékony módszer nemcsak hogy évezredekken át megőrizte stabilitását, de ráadásul nem kellett hozzá semmilyen erőforrás, és nem hatottak rá a hőmérsékleti körülmények sem. Van Sciver elgondolkodott a kutatáson és annak nagy ígéretein – hogy egy nap egy teáskanálnyi szintetikus DNS képes lesz eltárolni a világ teljes adatmennyiségét. Ám az exabyte-okról és zettabyte-okról harsogó nagy szavak ellenére a technológia még gyerekcipőben járt, a költségek pedig irtózatosan magasra hágtak. Egyetlen megabyte digitális információval való kódolásának ára húszezer dollár közelében mozgott.

De az információ, amely ebben az egyetlen szál szempillában lapult, sokkal többet ért annál.

Van Sciver számára pedig egyenesen *minden* pénzt megért.

Semmit sem tartalmazott ugyan, amit kapcsolatba lehetett volna hozni X Árvával – Evan túlságosan hatékonyan tüntette el maga után a nyomait –, de ahhoz az óriási adatmennyiséghez képest, amelyen Van Sciver napi szinten gázolt át, ez a konkrétumok kincsesbányájának számított.

Ahogy feltartotta a szempillát a lenyugvó nap narancs korongja elé, Van Sciver rájött, hogy egy ideje elfelejtett levegőt venni.

És rájött valami másra is.

Már nem is emlékezett rá, mikor mosolygott utoljára.